

Orbán Viktor, a kivételes látnok

2024 augusztus 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A magyar miniszterelnök küzdelme a Nyugat civilizációs katasztrófája ellen.

Richard Nixon óta nem volt a Nyugatnak olyan nemzeti-politikai vezet?je, aki olyan mélyen gondolkodik a geostratégiáról, mint a magyar Orbán Viktor. Szeretjük vagy gy?löljük, ez az ember mélyreható.

Az erdélyi Tusványoson júliusban tartott hosszú beszédében Orbán igazi látnokként t?nik fel, aki túlmutat a pillanat korlátain, és messze túllép kis közép-európai országa határain.

Valójában nagyon is orbáni szempont, hogy ami ?t olyan meggy?z? civilizációs gondolkodóvá teszi, az az, hogy szellemisége mélyen gyökerezik a magyar földben és a föld emberi természetr?l szóló tanulságaiban.

Természetesen az eseményr?l tudósító nyugati média csak az idegesít? magyarok újabb példáját látta az Európai Unióval kapcsolatos nyafogásban. Az Egyesült Államok magyarországi nagykövete azt dohogta, hogy Orbán Kreml-összeesküvés-elméletekkel házal. De ha elolvassa a beszédet, láthatja, hogy a média és mások is átsiklottak a beszéd filozófiai lényege felett. Egyértelm?, hogy a magyar vezet? – hogy az amerikai jobboldalon népszer? kifejezéssel éljek – „pontosan tudja, hány óra van” globálisan és lokálisan, Európában egyaránt.

„Olyan változás jön, amilyenre ötszáz éve nem volt példa” – mondta Orbán. „Amivel szembenézünk, az valójában egy világrendváltozás”, mivel Ázsia a világ „domináns központjává” válik. Az átfogó el?adásban Orbán arról beszélt, hogy milyen természet? ez a tektonikus elmozdulás, és hogyan kell Európának és Magyarországnak egyaránt reagálnia a kihívásokra. A prizma, amelyen keresztül a miniszterelnök a globális jöv?t látja, az orosz–ukrán háború.

A legnagyobb probléma, amellyel a világnak ma szembe kell néznie, a Nyugat gyengesége és szétesése – mondta. Orbán szerint a nyugati nemzetek hátat fordítottak azoknak az eszméknek és gyakorlatoknak, amelyek nagy civilizációvá tették ?ket. És bár vannak jelei annak, hogy az átlagemberek ráébrednek a válságra, és változást akarnak, a nyugati országokat irányító elitek bigottnak és széls?ségesnek látják a népüket. Ha sem az uralkodó osztály, sem az uraltak nem bíznak a másikban, akkor milyen jöv?je van a képviseleti demokráciának?

Az 1960-as évek óta a nyugati elitek elkötelezték magukat az iránt, amit „John Lennon-izmusnak” nevezhetünk: egy olyan elképzelt utópia mellett, amelyben nincs vallás, nincsenek országok, nincs miért ölni vagy meghalni, és nincs történelem. Ez egy globalista paradicsom, amelyben minden ember csak a mai – különösen a szexuális – élvezeteknek él.

Orbán szerint ez a vízió gyengíti, s?t feladja mindazt, ami a nemzetet lehet?vé teszi. Hat évtizeddel kés?bb a lennonista álmodozók – különösen Európában – olyan civilizációt hoztak létre, amelyben Isten halott vagy haldoklik, a migránsok nagy számban mozognak a határokon keresztül, amelyek senkit nem érdekelnek annyira, hogy megvédjék, és a fiatal generációkat csak azért érdekli népük történelme, hogy megvethessék azt.

Ez egy olyan civilizáció, ahol a családok szétes?ben vannak, a hardcore pornó mindenütt jelen van, a szexuális perverzitást új normaként ünneplik, a gyerekeknek pedig azt propagálják, hogy gy?löljék a testüket és vágyjanak a megcsonkítására.
Ez egy olyan civilizáció, ahol a szolidaritás egyre nehezebben képzelhet? el, mivel a politikai, oktatási, üzleti és kulturális elit megtanította a tömegeket arra, hogy csak a saját vágyaikkal tör?djenek, és hogy elfogadják a durva faji törzsiséget (feltéve, hogy nem
európai származásúak).

Ez egy olyan civilizáció, amelyben nincs miért ölni vagy meghalni, mert senkinek sincs miért élnie. Ami a termékenységi válságot illeti, ha igaz, hogy a jöv? azoké, akik megmutatják magukat, akkor Orbán szerint a Nyugatnak nincs jöv?je.

A miniszterelnök beszélt az el?z? esti, felháborító párizsi olimpiai megnyitóünnepségr?l, amelyen a világ egyik legnagyobb nemzete úgy döntött, hogy a világ egyik legszebb f?városából közvetített globális adásban a „szabadságért” folytatott történelmi küzdelem vezet?jeként mutatja be magát, amelyhez királyi családtagok borzalmas lefejezésére volt szükség, és homoszexuálisok, transznem?ek és transzvesztiták szerepeltek Az utolsó vacsora groteszk paródiájában.

Nem nagyok lettek, hanem kicsik lettek

– elmélkedett Orbán, nemcsak Franciaországról, hanem a modern nyugati emberr?l is szólva.

Egy provokatív filozófiai kitér?vel folytatta Orbán:

Itt kell beszélnünk a nagyság titkáról. Mi is a nagyság titka? A nagyság titka az, hogy képes vagy arra, hogy valami nálad nagyobb dolgot szolgálj. Ehhez el?ször is el kell ismerni, hogy van a világon valami, vagy vannak a világon dolgok, amelyek nagyobbak nálad, majd utána el kell magad szánnod arra, hogy ezeket a nagyobb dolgokat szolgáld. Nem sok ilyen van. Van az Istened, a hazád meg a családod. Ha azonban nem ezt teszed, hanem helyette az önmagad nagyszer?ségére összpontosítasz, és a saját magad nagyszer?ségét, hogy okosabb, szebb, tehetségesebb vagy, mint az emberek többsége, ha erre fordítod az er?det, hogy ezt mind elismertesd a többiekkel, akkor amit kapsz, az nem a nagyság lesz, hanem a nagykép?ség. És ma ezért érezzük minden mozdulatban a nyugat-európaiakkal való beszélgetésekben a nagyság helyett a nagykép?séget. Azt kell mondanom, hogy bekövetkezett az a helyzet, amit ürességnek nevezhetünk, és a feleslegesség érzése, ami ezzel együtt jár, agresszivitást szül. Ezért megjelent az agresszív törpe, mint új embertípus.

Ha valaki Európában még olvas Dantét, akkor felismeri azt a dinamikát, amelyr?l a magyar miniszterelnök beszél. A Pokol 15. énekében a zarándok Dante és kísér?je, Vergilius ellátogat a szodomiták körébe, ahol Dante találkozik régi mentorával, Brunetto Latinivel. Brunetto elmondja Danténak, mennyire büszke tanítványa világi sikereire, és arra biztatja, hogy továbbra is írjon verseket a saját személyes dics?ségére. Amint a vers tágabb összefüggéseiben világossá válik, a szodomiták köre azt a kárhozatos kulturális medd?séget szimbolizálja, amely abból fakad, ha csak önmagunkkal tör?dünk, és saját közvetlen vágyainkat teljesítjük.

A Purgatóriumban a zarándok Dante felfedezi azt az igazságot, amelyet Orbán Viktor Tusványoson megfogalmazott: hogy csak akkor érhetünk el igazi nagyságot, ha magasabb célok szolgálatára szenteljük magunkat.

Dante Alighieri korának ismert költ?je volt, de igazán naggyá csak akkor vált, amikor elszenvedte a hatalomból és kegyelemb?l való bukását, és elviselte a szám?zetést, amely Isten felé fordította tekintetét, és megalkotta az Isteni színjátékot. Senki sem emlékszik a grandiózus Brunetto Latinire, de ahogy T. S. Eliot mondta egyszer: „Dante és Shakespeare megosztja egymás között a világot. Nincs harmadik”.

Orbán különböz? politikai javaslatokat tett arra vonatkozóan, hogy mit kellene tennie Európának, hogy ne váljon „szabadtéri múzeummá” a dinamikus új világrendben. Mégis úgy t?nt, nincs meggy?z?dve arról, hogy a nyugat-európai nemzetek – megkülönböztetve a közép-európai nemzetekt?l – jelenleg képesek lennének visszafordítani hanyatlásukat. Beszéde utolsó részében Magyarország egyfajta „benedeki opciót” választott: vagyis egy olyan terv kidolgozását, amely lehet?vé teszi, hogy nemzetként fennmaradjon és gyarapodjon a radikális változások és a széles kör? európai hanyatlás világában.

Orbán tervének kulturális dimenziója a legfélelmetesebb, bár minden olyan európai nemzetnek, amely túl akarja élni a mindannyiunkat sújtó válságot, el kell fogadnia. Egyetlen mondatban összefoglalható: „Isten, haza, család”.

Ha egy nép épségben át akarja vészelni ezt a civilizációs katasztrófát, akkor el kell utasítania a nagy népességcserét.

El kell kezdenie gyermeket szülni, méghozzá gyorsan. A bevándorlás nem megoldás. „A nyugati tapasztalat az, hogy ha több a vendég, mint a vendéglátó, akkor az otthon már nem otthon” – mondta Orbán. „Ezt a kockázatot nem szabad vállalni.”

További Vélemény híreink

- A baloldal nehezen viseli, hogy a hamis világképét telibe találta Orbán Viktor

Egy évtizeddel ezel?tt egy családpolitikával foglalkozó politológus elmondta nekem, hogy épp most fejezett be egy

tanulmányt az Európai Unió megbízásából, amely arra volt kíváncsi, hogy lehetséges-e vallás nélkül növelni a születésszámot. A tudós tanulmányozta a problémát, és arra a következtetésre jutott, hogy nem, ez nem lehetséges. Azt mondta, hogy Brüsszelnek nem tetszett a következtetés, de ?szintének kellett lennie.

Valamilyen szinten Orbán ezt bizonyára érti, hiszen a tusványosi tömegnek azt mondta, hogy ha Magyarország elhagyja Istent, és a „zéró vallás” országává válik, akkor feladta nemzetének kulturális alapjait. Orbán azt mondta:

A zéró vallási állapot az, amikor már hit régen nincsen, de már az a képesség is elveszett, hogy a keresztény hagyomány kulturális, morális viselkedési szabályokat adjon a számunkra, amelyeket a munkához, a pénzhez, a családhoz, a szexuális kapcsolatokhoz, az egymáshoz való alá-fölé rendeltséghez való viszonyunkat szabályozza. A nyugatiak ezt már elvesztették.

Ellentmondásos módon Orbán a „zéró vallás” eljövetelét az azonos nem?ek házasságának elismeréséhez kötötte. Nem részletezte, de igaza van – egy bizonyos pontig.

Az 1930-as években az oxfordi szociálantropológus, J. D. Unwin kiadta a Sex and Culture cím? tudományos történelmi tanulmányt nyolcvan kultúráról és hat civilizációról. Unwin arra a következtetésre jutott, hogy a szexuális visszafogottság a legfontosabb tényez? egy kultúra vagy civilizáció sikerében. A gazdagsággal együtt jár a szexuális liberalizáció, ami sietteti a társadalmi entrópiát. A szexuális liberalizáció a vallás hanyatlásával is összefügg, állapította meg Unwin. Ha egy kultúra vagy civilizáció egyszer felhagy a szexuális visszafogottsággal, három generáción belül társadalmi energiája elenyészik, és az emberek elveszítik érdekl?désüket a mindennapokon kívüli élet iránt.

Bármely emberi társadalom szabadon választhat, hogy vagy nagy energiát mutat, vagy a szexuális szabadságot élvezi; a bizonyítékok azt mutatják, hogy egy generációnál tovább nem képes mindkett?re

– írta Unwin.

Amikor tehát Orbán a „melegházasságot” tette felel?ssé Isten haláláért, csak részben volt igaza. Az azonos nem?ek „házassága” soha nem jött volna létre, ha a szexuális forradalom nem zajlott volna le el?ször az 1960–1970-es években. A század közepén az élesen fanyar angol költ?, Philip Larkin átlátott a forradalom üres ígéretein, annak alapvet? nihilizmusán. A High Windows cím?
1967-es versében Larkin így jellemezte a szexuális szabadság lennonista eszméjét:

Kötések és gesztusok félretolva / Mint egy elavult kombájn / És minden fiatal megy lefelé a hosszú csúszdán / A boldogság felé, végtelenül.

Igaz, hogy az azonos nem?ek „házasságának” a heteroszexuális házassággal egyenérték?ként való törvényi és szokásjogi rögzítése kulturális és civilizációs Rubicon. Ez az a pont, ahol a rosszul kihasznált és elhajlott keresztény hagyomány végleg megtörik. Kétséges, hogy bármely nemzet, amely elfogadja az egyenérték?séget, vissza tudja-e szerezni azt, amit eldobott. Magyarország még nem itta meg azt a bizonyos mérget.

Ennek ellenére kevés jel utal arra, hogy a magyar nép sokkal több lenne, mint névlegesen vallásos. Lehet, hogy a kommunizmus a történelem temet?jébe került, de a szexuális forradalom minden erejét meg?rzi a mai Magyarországon. Egy a harmincas évei elején járó, hív? katolikus budapesti egyszer arról panaszkodott nekem, hogy az ? generációja „csak azt akarja, hogy Magyarország egy magyar Svédország legyen” – vagyis világias, szexuálisan szabad, amely a fogyasztói élvezeteknek él.

Míg a legtöbb nyugati elnök és miniszterelnök vak, aki vezeti a világtalant, Orbán Viktor a jöv?re összpontosít, olyan tisztánlátással, amelyet társai még csak nem is ismernek. Vajon meg tudja-e gy?zni a magyarokat, hogy lássák azt, amit ? lát? Képes-e egy politikus egyedül újra kereszténnyé tenni az országát és megmenteni azt a hanyatlás sötét éjszakájától, amely a kontinensére és civilizációjára borul?

Bizonyára túl nagy elvárás egy királytól, hogy filozófus, pap és a nemzet atyja is legyen. Valójában a régmúlt korokban egy király éppen erre volt képes. Most nem. A mi demokratikus korszakunkban nem. Orbánnak szövetségesekre van szüksége.

Hol vannak a papok és a lelkészek? Hol vannak a m?vészek és kulturális vezet?k, akik elutasítják a párizsi olimpián bemutatott modoros nihilizmust és kétségbeesést? Hol vannak az er?s családokat nevel? apák és anyák,

akik szeretik Istent, a hazát és a családot? Hol vannak a fiatalok, akiknek az arca annyira a készülékeikre van ragasztva, hogy nem látják a szikla peremének közeledtét, akik hajlandók megállni a feledés felé bukdácsolásban? Ezek a kérdések nemcsak Magyarországnak szólnak, hanem a gyenge és szétes? Nyugat minden nemzetének.

Orbán Viktor nem fog örökké élni. Politikailag mindig csak egy választás választja el a visszavonulástól.

Ha Magyarország figyelmen kívül hagyja az ? tanácsait, és a lennonista liberalizmus kankalinos ösvényét választja Brüsszellel és Washingtonnal, akkor az az azonnali tragédia Orbáné lesz.

De ha ez megtörténik, akkor a magyar nemzet maradék része csak kés?n fogja belátni, hogy a tragédia valójában az övé.

Rod Dreher

A szerz? amerikai író, újságíró, a Danube Institute vendégkutatója

www.magyarnemzet.hu

Ajánló